

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΑΠΑΙΧΤΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΥΠΟΘΕΣΗ:
ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
(ΚΑΙ ΚΛΕΜΜΕΝΑ
ΦΙΛΙΑ)*

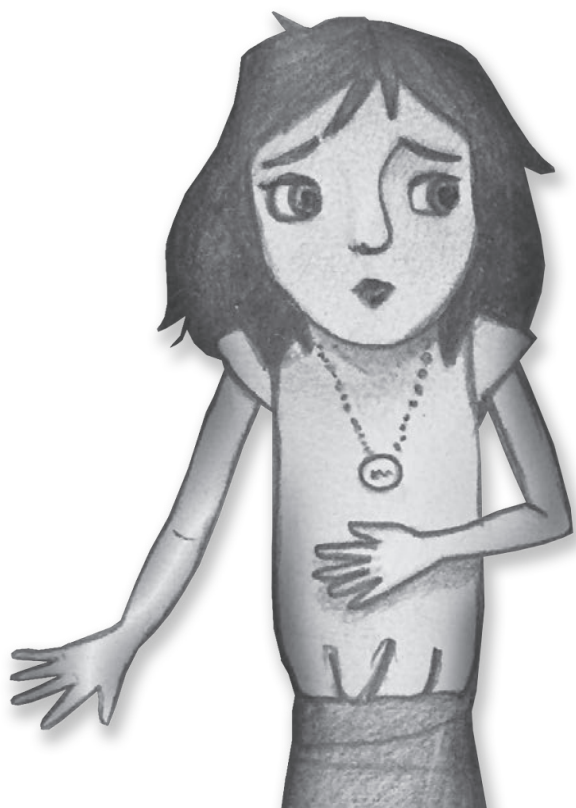
Εικόνες:
Λέλα Στρούτση

* Αυτά τα τελευταία
μην τα δένουμε
και κόμπο όμως.
Δυστυχώς...

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΑΘΗΝΑ

Τετάρτη, 7.00 το πρωί

Το φως ήταν λιγοστό. Παρόλο που είχε ξημερώσει, ο ήλιος δεν είχε φανεί ακόμη. Ή δεν τον άφηναν οι πολυκατοικίες να φανεί.

Έφτασε νωρίς νωρίς στο σχολείο, όπως κάθε μέρα. Κι ας μην είχε λόγο να έρθει σήμερα. Ειδικά σήμερα είχε πει ψέματα για να έρθει.

Μπήκε στο προαύλιο, που το βρήκε ξεκλείδωτο. Κοίταξε γύρω γύρω. Δε φαινόταν κανείς, δυο τρία παιδιά από το πρωινό τμήμα του Ολοήμερου έπαιζαν κάπου στην άλλη γωνία, αλλά δε φαίνονταν, μόνο τις φωνές τους άκουγε.

Και τα γουργουρητά από το πεινασμένο στομάχι της. Αυτά ίσως ακούγονταν πιο δυνατά κι από τις φωνές. Πριν έρθει στο σχολείο, είχε πει λίγες γουλιές γάλα και είχε τραγανίσει μια σκέτη φρυγανιά που ήταν μπαγιάτικη και μαλακή, καθόλου νόστιμη. Αυτό ήταν όλο κι όλο το πρωινό της σήμερα.

Αυτό περίπου ήταν κι όλες τις άλλες μέρες δηλαδή.

Πρώτα στάθηκε δίπλα στον τοίχο. Χωρίς να μιλά, χωρίς να κουνιέται. Δεν ήταν μόνο που δεν είχαν έρθει οι υπόλοιποι συμμαθητές της και δεν είχε με ποιον να παίξει. Ήταν που

δε γνώριζε ακόμη πολύ καλά τη γλώσσα κι ένιωθε άσχημα. Ήταν που ένιωθε μάγκωμα και φόβο. Γι' αυτό καθόταν πάντα μόνη, ήσυχη κι ακίνητη, ακόμα και στα διαλείμματα.

Αλλά το στομάχι της δεν καθόταν ήσυχο. Όλο γουργούριζε. Και με το δίκιο του. Η κυρία στο κυλικείο έκανε τις πρωινές της προετοιμασίες (έψηνε τυρόπιτες και κρουασάν) και η λιμπιστική μυρωδιά έφτανε μέχρι εκεί που στεκόταν. Το άδειο στομαχάκι της είχε όλα τα δίκια του κόσμου να γουργουρίζει και να διαμαρτύρεται.

Χωρίς καλά καλά να το καταλάβει, έκανε δυο βήματα προς το κυλικείο, προς τη μεριά που ξεχύνονταν εκείνες οι λαχταριστές μυρωδιές από βούτυρο και σοκολάτα.

Κι ύστερα άλλα δύο.

Κι άλλα δύο.

Μέχρι να φτάσει δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο του κυλικείου.

Σαν πεινασμένο σκυλάκι.

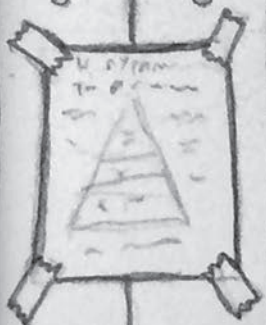
Εκεί έμεινε για ώρα και χόρτασε... μυρωδιές.

Έκανε ακόμα μισό βήμα και κρυφοκοίταξε.

Τι παράδεισος είναι αυτός; σκέφτηκε καθώς έβλεπε με γουρλωμένα μάτια κι ορθάνοιχτο στόμα τα ράφια με τις γλυκές σοκολάτες, τον θάλαμο με τις ζεστές τυρόπιτες και το ταψί με τα βουτυρένια κρουασάν.

«Αλλά είναι ένας παράδεισος που δεν μπορώ να μπω εγώ. Ούτε τα αδερφάκια μου. Ούτε η μαμά μου...» μουρμούρισε και τα μάτια της βούρκωσαν.

ΚΥΛΙΚΕΙΟ

Όταν καθάρισαν από τα δάκρυα, κοίταξε κοντύτερα. Μπροστά μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο. Σε κάτι που γυάλιζε κι έλαμπε έντονα.

Έμοιαζε με φρούτο, ένα μήλο ίσως. Αλλά τα μήλα τα ήξερε κόκκινα. Τουλάχιστον έτσι τα θυμόταν. Αυτό όμως ήταν ένα μήλο που έλαμπε κι έμοιαζε με το ασημένιο μενταγιόν που είχε κρεμασμένο στον λαιμό της.

Αυτό το μενταγιόν είχε μεγάλη αξία. Κι όχι μόνο γιατί ήταν ασημένιο, όπως έλεγε η μαμά της.

Αφού το μενταγιόν έχει μεγάλη αξία, τότε κι αυτό το παράξενο μήλο θα έχει μεγάλη αξία, σκέφτηκε.

Κι έτσι της ήρθε η ιδέα.

Παραμόνεψε για λίγο κρυφοκοιτώντας.

Και περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία.

Σε μια στιγμή που η κυρία του κυλικείου είχε βάλει το γάντι της και είχε σκύψει μπροστά στον καυτό φούρνο για να κοιτάξει τις τυρόπιτες που ψήνονταν, έκανε στα γρήγορα την κίνησή της.

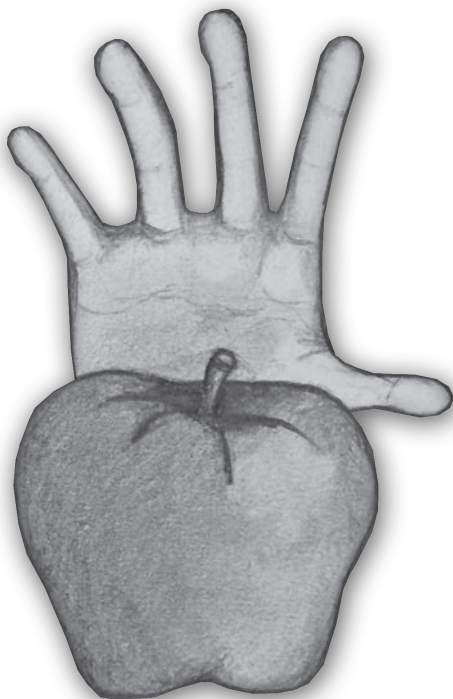
Άπλωσε το χέρι της, έπιασε το ασημένιο μήλο και το σήκωσε απότομα.

Τότε η κυρία σηκώθηκε ξαφνικά από τον φούρνο και γύρισε προς το μέρος της.

Τράβηξε βιαστικά το χέρι με το μήλο κι έσκυψε απότομα κάτω από το παράθυρο με την καρδιά της να έχει σταματήσει από την αγωνία.

Με είδε; αναρωτήθηκε τρομοκρατημένη.

Στεκόταν μαζεμένη σαν κουβαράκι κάτω από το παράθυρο, τρέμοντας σαν ψάρι που έχει πιαστεί σε αγκίστρι.

*Λες αντί για τον παράδεισο να βρεθώ στην κόλαση;
Τι θα με κάνουν αν με πιάσουν;
Θα με διώξουν;
Θα με κλείσουν φυλακή;*

**ΕΝΑ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΜΗΛΟ,
ΔΥΟ ΓΛΥΚΑ ΦΙΛΙΑ
ΚΑΙ ΤΡΙΑ ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ
ΟΛΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ!
ΠΩΣ; ΠΟΤΕ; ΓΙΑΤΙ;**

Ένα πρωί όλα τα βραβεία του σχολείου χάνονται. Κάποιος απλώσε χέρι πάνω τους και τώρα ήρθε η ώρα ν' απλώσουν χέρι πάνω του οι Άπαικτοι Ντετέκτιβ. Και μήπως αυτό είναι το μόνο πρόβλημά τους; Έχουν και την καρδιά της Μαίρης που χτυπά ξέφρενα για τον απίθανο Μάνο.

Ποπό προβλήματα! Ποπό μυστήρια!

Αλλά όπως λέει και μια μεγάλη ντετεκτιβική αλήθεια: Οι κόμποι και τα μυστήρια πρέπει να λύνονται. Εσύ μπορείς να τους βοηθήσεις να λύσουν αυτό το μυστήριο και ν' ανακαλύψουν πού πήγαν τα κλεμμένα βραβεία του σχολείου και τα κλεμμένα φιλία της Μαίρης;

Αλήθεια τώρα...
Δεν είναι τέλειο να είσαι ντετέκτιβ;

ISBN:978-618-03-1073-3

9 786180 310733

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81073

από 9 ετών